

ПЕДАГОГІЧНИЙ МУЗЕЙ УКРАЇНИ ІНФОРМУЄ

Рубрику веде
Олександр МІХНО

Історія Педагогічного музею України розпочалася 1901 року, коли було створено Педагогічний музей при управлінні Київським навчальним округом. У 1912 р. на кошти київського мецената Семена Могилевцева за проектом архітектора Павла Альошина для Музею побудовано спеціальне приміщення, яке й нині є окрасою міста Києва. Відтоді Музей почав працювати як науково-методичний центр Київського навчального округу, де, крім демонстрації колекцій, проводили лекції для викладачів, організовували літні курси для вчителів, функціонували фахова бібліотека, кабінети для демонстрування посібників і приладів, зразковий фізичний кабінет тощо.

Сучасний Педагогічний музей України продовжує реалізовувати місію просвітництва, тож спільно з науково-методичним часописом «Рідна школа» розпочинає новий партнерський просвітницький проект – рубрику «Педагогічний музей України інформує».

У рубриці інформацію структуровано за розділами:

«Постаті» – про педагогів-ювілярів місяця;

«Події» – щодо ювілеїв навчальних закладів, книжкових та періодичних педагогічних видань;

«Анонси» – про виставки та освітні проекти Педагогічного музею України.

≡ Постаті ≡

Листопад

100 років від дня народження Олександри Бандури (1917–2010), українського педагога, методиста української літератури, літературознавця.

Олександра Михайлівна Бандура народилася 7 листопада 1917 р. Закінчила філологічний факультет Київського університету (1945). У 1951 р. О. Бандура почала працювати в Науково-дослідному інституті педагогіки Української РСР спочатку лаборантом відділу методики української літератури,

потім молодшим науковим співробітником, а після захисту кандидатської дисертації в 1956 р. – старшим науковим співробітником. Основна сфера наукових інтересів О. Бандури – проблеми методики викладання української літератури в середній школі. Особливо дослідницю цікавили питання підручникотворення і викладання теорії літератури в школі. З-під її пера вийшло понад 110 наукових праць, з-поміж яких 31 науково-методичне видання, 6 підручників (одноосібних та у співавторстві) з української літератури для 5–9-х класів, один для 7–8-х класів з поглибленим вивченням української літератури і один для 5-го класу польськокомовних шкіл. За підручник для 5-го класу «Українська література» (1970) О. Бандура і вчитель Є. Кучеренко були удостоєні Державної премії УРСР (1977).

Померла О. Бандура 4 вересня 2010 р. в Києві.

110 років від дня народження Михайла Гриценка (1907–1992), українського педагога, фахівця з історії педагогіки.

Михайло Семенович Гриценко народився 7 листопада 1907 р. Після закінчення Великосорочинського педагогічного технікуму працював учителем історії та суспільствознавства в школах міст Опішня та Карлівка на Полтавщині (1928–1930). Пізніше навчався в аспірантурі Науково-дослідного інститу-

ту педагогіки УРСР. Наукові праці М. Гриценка присвячено переважно питанням організації навчання в середніх спеціальних та вищих навчальних закладах, історії української педагогіки, проблемі періодизації історії освіти. Як історик освіти, вчений досліджував життя та діяльність видатних педагогів минулого: Х. Алчевської, Я. Коменського, М. Корфа, А. Макаренка, К. Ушинського.

У фондах Педагогічного музею України зберігають комплекс матеріалів Михайла Гриценка, який охоплює близько 100 одиниць зберігання: документи, рукописи, машинописи, вітальні телеграми і листівки. Особливо цікавими є три фотоальбоми, зроблені самим педагогом – один сімейний, який є свого роду літописом кількох поколінь великої родини, другий присвячено викладацькій і науковій діяльності вченого, третій – 150-річчю Костянтина Ушинського.

Помер М. Гриценко 23 січня 1992 р. в Києві.

160 років від дня народження Дмитра Багалія (1857–1932), українського історика, педагога, громадського й культурно-освітнього діяча.

Дмитро Іванович Багалій народився 7 листопада 1857 р. Закінчив історико-філологічний факультет Київського університету (1880). У 1887 р. захистив дисертацію і разом з докторським ступенем 30-річний учений отримав ординатуру в Харківському університеті і наукове визнання. У жовтні 1906 р. вченого обрали ректором Харківського університету.

Дмитро Іванович вважав основним своїм обов'язком культурну та просвітницьку роботу, підтримував ідею заснування у Харківському університеті кафедр історії України, української мови та літератури. Незаперечною заслугою Д. Багалія є пошук та опублікування праць Григорія Сковороди, встановлення важливих фактів його біографії, визначення ролі філософа в культурному і громадському житті України XVIII ст. Інша тема наукових досліджень вченого, якій він присвятив близько 40 праць, – історія Харківського університету.

У 1918 р., після переїзду до Києва, Д. Багалій бере активну участь у створенні Української академії наук (УАН), а згодом стає її першим віце-президентом. На початку 1926 р. Д. Багалію доручили організувати наукову установу всеукраїнського значення – Науково-дослідний інститут Тараса Шевченка, який він очолив і з яким пов'язано основні досягнення шевченкознавства наприкінці 1920-х – початку 1930-х років.

Помер учений 9 лютого 1932 р. в Харкові.

300 років від дня народження Григорія Кониського (1717–1795), українського педагога, культурно-освітнього і церковного діяча, письменника.

Григорій Осипович Кониський народився 20 листопада 1717 р. Навчався в Києво-Могилянській академії. З 1747 – префект, а з 1752 по 1754 рр. – ректор академії. З 1755 р. – білоруський єпископ, з 1783 р. – архієпископ. Серед українських педагогів-філософів XVIII ст. Г. Кониський є одним із найавторитетніших.

Як професор і адміністратор, брав активну участь в обговоренні проектів інструкцій щодо організації навчального процесу в Києво-Могилянській академії. У 1754 р. склав академічну Інструкцію «Про порядок викладання предметів. У якій школі... що саме, в якому обсязі і скільки учити», яка сприяла впорядкуванню й поліпшенню навчального процесу.

У 1757 р. Г. Кониський заснував у Могильові семінарію на зразок Києво-Могилянської академії, викладачів для якої запрошував з Києва. Могильовська семінарія стала провідним освітнім закладом й ідеологічним центром православних білорусів. Ставши єпископом, Г. Кониський не залишив просвітницької діяльності: активно впроваджував гуманістичні ідеї, відкривав школи, писав і видавав наукові праці, художні твори та навчальні посібники.

Помер Г. Кониський 13 лютого 1795 р. в Могильові (тепер Білорусь).

✎ Постаті ✎

Грудень

135 років від дня народження Григорія Шерстюка (1882–1911), українського педагога, громадського діяча, мовознавця, видавця.

Григорій Пилипович Шерстюк народився 8 грудня 1882 р. Закінчив Новобузьку вчительську семінарію. На початку XX ст. Г. Шерстюк згуртував народних учителів-однотомців у товариство, і вони 1906 року заснували власним коштом у Полтаві перше в підросійській Україні видавництво української

педагогічної літератури – «Український учитель». У зв'язку з переїздом Г. Шерстюка до Києва, з 1908 року там почало працювати і видавництво.

Незважаючи на значне навантаження в редакції та постійні клопоти у видавництві, Григорій Шерстюк не полишав своєї мрії створити український педагогічний журнал. Це вдалося зробити лише в 1910 р. Так у Російській імперії з'явився перший український педагогічний часопис «Світло». Г. Шерстюк, здійснюючи редакторську роботу, для кожного номера готував і власний матеріал. Тематика часопису була різноманітною: вшанування творчих здобутків відомих педагогів, стан шкільництва, обговорення, критика, рецензії на новинки педагогічної та дитячої літератури тощо.

Г. Шерстюк помер 24 жовтня 1911 р., не доживши кількох тижнів до свого 29-річчя. Його могила

знаходиться на Новому Байковому цвинтарі (1-й ряд дільниці № 9) неподалік від іншого видатного українського діяча – Бориса Грінченка.

125 років від дня народження Миколи Куліша (1892–1937), українського драматурга, педагога, громадського і освітнього діяча.

Микола Гурович Куліш народився 19 грудня 1892 р. В 1914 р. вступив на історико-філологічний факультет Одеського університету, але з початком Першої світової війни був мобілізований на фронт, де зробив військову кар'єру, дослужившись до поручика. Після завершення

1921 року військової служби, М. Куліш обіймав адміністративні посади в Олешках на Херсонщині, з головою поринув у освітянську службу в Дніпровському повіті. Дружина Антоніна Куліш писала про його педагогічну діяльність цього періоду: «З новим запалом взявся

він до праці: організовував школи, відкривав ті, що позакривалися під час війни, організовував дитячі садки, ясла й притулки, на початку 20-х років як освітянський керівник і педагог-практик склав українську абетку (Буквар) для шкіл, назвавши її «Первинка»... Учителі українських шкіл, які приїздили з сіл, дуже дякували за неї складачеві».

Розквіт таланту Куліша-драматурга припадає на 1920-ті – першу половину 1930-х років. У цей період у своїй творчості він звертається до всіх жанрів драматургії: комедії («Отак загинув Гуска», «Хулії Хурина», «Мина Мазайло»), трагедії («97») та драми («Маклена Граса», «Патетична соната», «Зона»).

Микола Куліш співпрацював із режисером Лесе́м Курбасом. Співтворчість не лише поглиблювала їхні особистості, сприяла піднесенню українського мистецтва, відкривала обрії перед майбутнім євроамериканським «театром абсурду», а й виявилася причиною майбутньої трагедії митців. Їх було заарештовано протягом одного року: Л. Курбаса на початку 1934-го, у січні, а М. Куліша – наприкінці року, у грудні. Доля їх звела знову, цього разу на Соловках, звела назавжди, навіки; і страчено їх було навіть в один день, в одній партії в'язнів – 3 листопада 1937 р.

☞ **Анонс** ☞

Виставка «Педагогічні портрети–2018. Пам'ятаємо і шануємо»

Іноді буває, що людей, які завершили земне життя, з плином часу забувають, навіть їхні імена стираються у пам'яті нащадків. Однак не тих, хто подарував цьому світові частинку себе і своєї душі, свого таланту, хто дав нам неоціненну можливість користуватися їхньою творчою спадщиною задля поступу суспільства.

Музейна виставка може не лише зберігати пам'ять, а й здатна оживляти її. З одного боку, виставка відображає те, що нині є актуальним для історичної та соціальної пам'яті, а з другої, пам'ять – це і рушійна сила виставки, і мета, на яку виставку спрямовано.

Виставка «Педагогічні портрети–2018. Пам'ятаємо і шануємо» – це галерея міні-експозицій, присвячених ювілеям наших видатних педагогів та освітніх діячів. 2018 рік багатий на пам'ятні дати, адже цього року відзначатимуть ювілеї творців української освіти і рушіїв педагогічної науки:

140-річчя **Костянтина Лебединцева та Григорія Ващенка,**

130-річчя **Якова Мамонтова та Антона Макаренка,**

125-річчя **Петра Волинського,**

120-річчя **Павла Чамати,**

110-річчя **Івана Тесленка,**

90-річчя **Семена Гончаренка та Миколи Ярмаченка,**

80-річчя **Івана Зязюна.**

Знаковою подією 2018 року стане відзначення 100-річчя від дня народження **Василя Сухомлинського.**

Головна мета виставки – вшанування пам'яті видатних українських педагогів, актуалізація їхніх концептуальних педагогічних ідей. Окрім того, виставка покликана привернути увагу відвідувачів до пам'ятних ювілейних дат, які відзначатимуть протягом 2018 року, та спонукати до їх відзначення у навчальних закладах та наукових установах.

Приходьте до Педагогічного музею, вшануйте пам'ять наших педагогів-ювілярів, надихніться їхніми ідеями, окриліться на доленосні рішення у власному житті і творчості.

Відкриття виставки відбудеться **19 січня 2018 року об 11:00.**

Адреса та контакти:

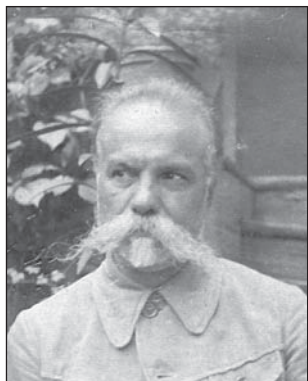
Київ, вул. Володимирська, 57 (Будинок учителя, 2-й поверх праворуч).

Телефон: 234-36-88, e-mail: pedmuz@gmail.com, сайт: <http://pmu.in.ua/>.

Музей працює: понеділок–п'ятниця з 10.00 до 17.00 (у суботу–неділю та в інший час – за домовленістю).

✎ Постаті ✎

Січень

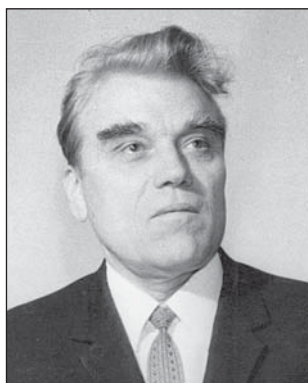

150 років від дня народження Миколи Чернявського (1868–1938), українського поета, педагога, громадського діяча

Микола Федорович Чернявський народився 3 січня 1868 р. Навчався в Бахмутській духовній школі та Катеринославській духовній семінарії, яку

закінчив 1889 р. Для Миколи Чернявського, як і для багатьох українських письменників кінця XIX – початку XX ст., педагогічна праця стала органічною часткою творчого життя. Загалом він віддав їй понад 20 років. Як письменник, М. Чернявський видав 6 поетичних збірок, створив 6 повістей, близько 80 оповідань, здійснив поетичну інтерпретацію «Слова про похід Ігоря», написав мемуари, статті про творчість Т. Шевченка, П. Куліша, І. Карпенка-Карого, І. Франка та інших українських митців.

У 1929 р. М. Чернявського було арештовано за підозрами, які не підтвердились, у справі так званої Спілки Визволення України. У 1933 р. його арештували вдруге, але й цього разу незабаром звільнили. Арешт 14 жовтня 1937 р. став для письменника останнім. Його було звинувачено у багатьох злочинах проти радянської влади. На останньому допиті письменник не визнав жодних звинувачень, але для фальшивого слідства це не мало значення. 27 листопада 1937 р. трійка НКВС по Миколаївській області ухвалила: «Чернявського Николая Федоровича расстрелять». Здійснено кривавий вирок було в Херсоні 19 січня 1938 р.

110 років від дня народження Івана Тесленка (1908–1994), українського педагога, фахівця з методики математики

Іван Федорович Тесленко народився 26 січня 1908 р. Закінчив фізико-математичний факультет Харківського університету (1939). Під час Другої світової

війни працював начальником цеху на Актюбінському будівельному комбінаті (Казахстан) і викладачем математики будівельного технікуму. З 1945 р. продовжив педагогічну діяльність у Львівському педагогічному інституті на посаді старшого викладача, а пізніше протягом 8 років – завідувача кафедри математики, декана фізико-математичного факультету.

130 років від дня народження Надії Шульгиної-Іщук (1888–1979), українського математика, педагога

Надія Яківна Шульгина-Іщук народилася 21 січня 1888 р. Вищу освіту здобула на фізико-математичному відділенні Санкт-Петербурзьких (Бестужевських) Вищих жіночих курсів. У добу національно-визвольних змагань українського народу Н. Шульгина-Іщук долучилася до національного відродження українського шкільництва – працювала в українській гімназії ім. Т. Шевченка у Києві.

Зі встановленням радянської влади в Україні Н. Шульгина-Іщук у 1920–1923 роках працювала викладачем у Київському інституті народної освіти. У 1926–1927 роках педагог працювала у Празі в Українському педагогічному інституті ім. М. Драгоманова. У 1927 р. сім'я Шульгиних-Іщук переїхала до Рівного, де Надія Яківна працювала вчителем математики в українській приватній гімназії. В роки Другої світової війни Н. Шульгина-Іщук виїхала з Рівного (1944). Її шлях проліг на захід до Німеччини, а потім до США. Тут вона увійшла до Союзу Українок Америки, а згодом у 1950-х роках стала головою виховної секції Союзу. Маючи багатий педагогічний досвід, вона долучилася до акцій, спрямованих на виховання молодого покоління.

Померла Надія Шульгина-Іщук 9 квітня 1979 р. у Філадельфії (США).

У 1958 р. Іван Тесленко очолив відділ методики математики Науково-дослідного інституту педагогіки УРСР. Після успішного захисту докторської дисертації з теми «Педагогічні основи навчання геометрії» (1971) здобув звання професора. В дисертації він уперше в Україні розробив наукові підходи до вдосконалення шкільної геометричної освіти й запропонував методичну систему ефективного навчання в середній загальноосвітній школі. І. Тесленко є першим доктором педагогічних наук в Україні в галузі методики математики.

У 1981 р. сектори методики математики і креслення, фізики й астрономії було об'єднано в лабораторію навчання математики і фізики НДІ педагогіки, яку очолив І. Тесленко. Під його керівництвом захищено близько 50 кандидатських дисертацій з методики математики.

Помер І. Тесленко 22 грудня 1994 р. у Києві.

≡ Постаті ≡

Лютий

125 років від дня народження Петра Волинського (1893–1982), українського педагога, методиста, літературознавця

Петро Костьович Волинський народився 13 лютого 1893 р. У 1912 р. закінчив Острозьку гімназію із золотою медаллю і продовжив навчання в Ніжинському

історико-філологічному інституті ім. князя Безбородька.

Педагогічну діяльність розпочав у 1917 р., спочатку вчителював у початковій школі на станції Окниця Південно-Західної залізниці, через рік – у жіночій гімназії м. Переяслава. У 1921–1925 роках викладав українську літературу й завідував Гоголівською семирічною трудовою школою на Київщині, працював інспектором народної освіти – повітової в м. Острі та окружної в м. Києві. У 1926–1929 роках читав курс української літератури і був заступником директора Київського педагогічного технікуму ім. Б. Грінченка. З 1929 працював у Київському інституті народної освіти (КІНО).

У 1930-х роках в Українському науково-дослідному інституті педагогіки було створено сектор методики мови і літератури. Першим його керівником став П. Волинський (1940–1942). З 1947 до 1976 рр. він очолював кафедру української літератури Київського педагогічного інституту ім. О. М. Горького. П. Волинський є автором більш як 200 наукових праць. Петро Костьович готував і наукові кадри. Під його керівництвом захищено 29 кандидатських і 4 докторські дисертації.

Помер П. Волинський 12 квітня 1982 р.

120 років від дня народження Григорія Боришпольця (1898–1954), українського вченого-педагога, фахівця з історії педагогіки та методичної роботи в школі

Григорій Михайлович Боришполець народився 7 лютого 1898 р. В 1918 р. закінчив Вінницький учи-

тельський інститут і розпочав педагогічну діяльність. На початку 1920-х років учителював у 7-річній школі в рідному селі.

Науково-дослідну роботу розпочав із 1930 р., поєднуючи її з викладацькою діяльністю у вищій

школі. В 1948 р. Г. Боришполець захистив кандидатську дисертацію з історії педагогіки на тему «Історія розвитку гімназійної освіти в Росії в першій чверті XIX ст.»

З 1952 р. і до кінця життя Г. Боришполець працював завідувачем відділу педагогіки Українського науково-дослідного інституту педагогіки (нині – Інститут педагогіки НАПН України). У 1951 р. Григорій Боришполець став науковим керівником кандидатської дисертації Василя Сухомлинського «Директор школи – керівник навчально-виховної роботи». Спілкувалися вони під час приїздів В. Сухомлинського до Києва та у форматі листування. Почалося це листування у квітні 1951 р. і тривало до останніх днів життя Г. Боришпольця, а далі В. Сухомлинський писав уже дружині свого наукового керівника, підтримуючи її після втрати чоловіка. В. Сухомлинський захистив дисертацію у лютому 1955 р., уже після смерті Г. Боришпольця.

Помер Григорій Боришполець 6 вересня 1954 р. Похований у Києві на Новобайковому цвинтарі.

135 років від дня народження Никифора Григорієва (1883–1953), українського громадсько-політичного діяча, письменника, педагога, міністра освіти в уряді УНР

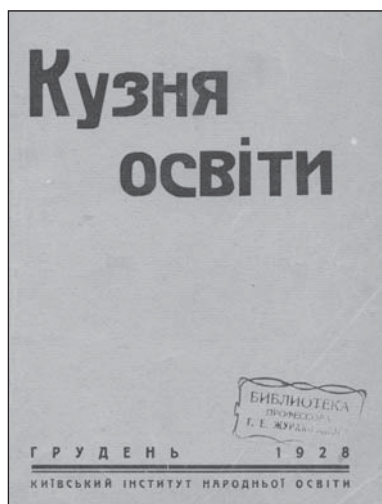
Никифор Якович Григорієв народився 9 лютого 1883 р. Здобувши професію агронома у Городищенській сільськогосподарській школі (1900), він два роки працював конторщиком у маєтку поміщика. У 1902 р. переїхав до Києва. Під впливом ідей відродження української освіти на селі Н. Григорієв склав іспит на вчителя повітової школи і у 1905 р. розпочав педагогічну діяльність у м. Сквирі Київської губернії, надалі працював у Бердичівській початковій школі.

У 1917–1921 роках Н. Григорієв долучився до розвитку української освіти, виконуючи обов'язки міністра освіти і товариша міністра освіти в урядах В. Голубовича, Б. Мартоса, І. Мазепи. Цей період характеризувався переходом початкової школи на українську мову навчання, введенням обов'язковості української мови в учительських семінаріях, створенням українських гімназій.

У 1917–1921 роках Н. Григорієв долучився до розвитку української освіти, виконуючи обов'язки міністра освіти і товариша міністра освіти в урядах В. Голубовича, Б. Мартоса, І. Мазепи. Цей період характеризувався переходом початкової школи на українську мову навчання, введенням обов'язковості української мови в учительських семінаріях, створенням українських гімназій.

У листопаді 1920 р. Н. Григорієв після остаточного падіння УНР змушений був емігрувати на територію Польщі, а у 1921 р. – до Чехословаччини. У 1938 р. переїхав до США, де з 1949 р. керував українським відділенням радіостанції «Голос Америки». Помер Никифор Григорієв 5 серпня 1953 р. в Нью-Йорку.

✚ Події ✚

90-річчя журналу «Кузня освіти» (Київ, 1928)

«Кузня освіти» – періодичне видання пролетарського студентства, професури й службовців Київського інституту народної освіти (КІНО; нині – КНУ ім. Тараса Шевченка). Вийшло чотири номери: №1–2 за 1928 р. та №3–4 за 1929 р. Мета видання: всебічне висвітлення наукового та громадського життя в КІНО, залучення студентів до літературної діяльності.

Згодом журнал було перетворено на газету з такою самою назвою. У зв'язку з поглибленням політизації освіти з березня 1931 р. газета отримала назву «За комуністичні кадри». Вона провела значну роботу щодо перетворення Інституту народної освіти на університет і у вересні 1933 р. вийшла під гаслом «Хай живе Київський університет!»

Із 1948 р. газета отримала нову назву – «За радянські кадри», а з 1967 р. і дотепер виходить під назвою «Київський університет». В університетській газеті в різні роки працювали або були дописувачами Іван Драч, Юрій Мушкетик, Василь Симоненко, Тамара Коломієць, Микола Сом, Михайло Слабошпицький, Борис Олійник та ін.

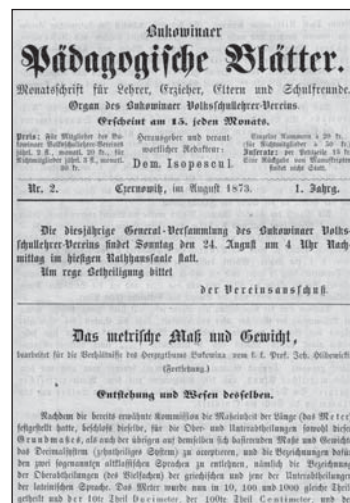

90-річчя всеукраїнського дитячого часопису «Барвінок» (Харків, 1928)

«**Барвінок**» – щомісячний літературно-художній і загальноосвітній часопис для дітей молодшого та середнього шкільного віку; одне з найдавніших періодичних видань України для дітей. Перший номер журналу побачив світ у січні 1928 р. у Харкові під назвою «Жовтень», а вже перший повоєнний випуск вийшов у квітні 1945 р. у Києві під назвою «Барвінок». Ініціатива перейменування належить відомій дитячій письменниці Наталі Забілі за підтримки поета Павла Тичини (тодішнього міністра освіти Української РСР). Перший номер «Барвінку» відкривався однойменним віршем Н. Забіли, як своєрідним поетичним маніфестом видання.

Становлення часопису припало на часи сталінського терору і тотального наступу в усіх сферах, у тому числі – культурі, мистецтві, освіті. Однак, попри жорстку ідеологічну цензуру, «Барвінку» на загал вдавалося уникати надмірної політизації й, талановито апелюючи до емоційного світу дитини, захоплювати її увагу тим, що належить до загальнолюдських цінностей. До того ж він став цікавим джерелом пізнавальної інформації. Неабиякою перевагою видання було й те, що в ньому друкувались твори на сьогодні вже класиків дитячої літератури – Н. Забіли, О. Іваненко, О. Копиленка, М. Трублаїні, О. Донченка, В. Владка, М. Пригари. Все це було тим визначальним, що забезпечило «Барвінку» велику і сталу аудиторію.

Сукупний наклад видання за 90 років перевищив 320 млн примірників.

145-річчя педагогічного періодичного видання «Bukowiner Pädagogische Blätter» («Буковинські педагогічні листки», Чернівці, 1873)

У 1872 р. у Чернівцях було створено фахову організацію «Буковинське вчительське товариство», яка у 1873 р. почала видавати педагогічне періодичне видання «Bukowiner Pädagogische Blätter» («Буковинські педагогічні листки»).

Видання було інтернаціональним за складом авторів, з помітною перевагою румунів і німців.

Українська частина часопису була незначною, матеріали українською мовою становили не більш як 10%. Виходило видання спочатку один раз, а з 1874 р. – двічі на місяць. Тож за 30 років існування видання – з 1873 до 1902 рр. – побачило світ близько 700 випусків.

Спочатку відповідальним редактором української частини видання був Іван Глібовецький (?–1890), педагогічний і громадський діяч, викладач чернівецької гімназії й учительської семінарії, видавець першої української газети на Буковині «Буковинська Зоря» (1870–1871). Починаючи з 1890 р., редактором матеріалів українською мовою був Микола Шкурган (1840–1922),

педагогічний діяч, учитель середніх шкіл у Чернівцях, автор шкільних підручників та методичних праць для народних шкіл. Публікувалася у виданні і Євгенія Ярошинська (1868–1904), письменниця, педагог, етнограф, фольклорист, перекладач, громадська діячка.

Одним із цікавих і прогресивних принципів редакційної політики видання було публікування матеріалів з досвіду роботи пересічних буковинських вчителів.

«Bukowiner Pädagogische Blätter» («Буковинські педагогічні листки») значною мірою вплинули на розвиток освіти на Буковині, захист професійних інтересів учителів.

Анонс

Виставка «Педагогині»

Жіночі постаті в історії досить часто є маловідомими і зазвичай лише тому, що вони – жіночі. Століттями внесок жінки в історію применшувався, а самим жінкам відводили виключно сімейно-побутову сферу діяльності. Українки ніколи не обмежувалися лише роллю дружин, матерів, берегинь домашнього вогнища. Педагогині, науковиці, письменниці, громадські діячки, вони нарівні, пліч-о-пліч з чоловіками творили історію України. Талановиті, сильні, натхненні, найкращі представниці своїх професій зробили колосальний внесок в українську науку, освіту, культуру. Вони володіли приголомшливою силою духу, надзвичайним інтелектом, не боялися ризикувати і, безумовно, випереджали свій час.

Виставка «Педагогині» присвячена як відомим, так і незаслужено призабутим постатям українських науковиць, педагогинь, дитячих письменниць, ювілеї яких відзначаємо у 2018 році. Це історії 12 жінок, без спадщини яких неможливо уявити українську освіту і виховання. Серед них: Марія Грінченко, Олександра Єфименко, Тетяна Бугайко, Надія Шульгина-Іщук, Олена Журлива, Людмила Старицька-Черняхівська, Євгенія Ярошинська, Наталя Забіла, Ольга Дорошенко, Марія Пригара, Любов Забашта, Наталя Мірза-Авакянц.

Їхні долі захоплюють, їхній внесок вражає, їхній приклад надихає.

Відкриття виставки відбудеться 14 березня о 12.00 в експозиційній залі Педагогічного музею України (Будинок учителя, 2-й поверх праворуч).

